

Η Αίγυπτος στο δρόμο της Συρίας;

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Στις αρχές του 2011, η Τυνησία μαζί με την Αίγυπτο ήταν τα 'εναρκτήρια λακτίσματα' σε μια διαδικασία που τα ΜΜΕ της υπερεθνικής ελίτ (Υ/Ε) ονόμασαν κατ' ευφημισμό Αραβική «Άνοιξη»— η οποία αποδείχθηκε τελικά άγριος χειμώνας. Μια διαδικασία, η οποία αποτέλεσε μάλιστα έναυσμα για να ξεκινήσουν και τα «κινήματα» των πλατειών, (Ισπανία, Ελλάδα κ.λπ.), και, στη συνέχεια, τα αντίστοιχα «κινήματα» κατάληψης (ΗΠΑ, Βρετανία) που κατέληξαν στις μαζικές διαδηλώσεις της Τουρκίας και Βραζιλίας. Όμως, μέσα σε δύομισυ χρόνια, ολόκληρο το δήθεν «κίνημα» αυτό, οδηγήθηκε στη χρεοκοπία. Πράγμα, βέβαια, αναμενόμενο εφόσον οι κινητοποιήσεις αυτές δεν είχαν καν ενιαία αιτήματα, γεγονός που εξέφραζε την ανομοιογενή κοινωνική τους σύνθεση: από τα λαϊκά στρώματα--κύρια θύματα της παγκοσμιοποίησης-- που απαιτούσαν την ικανοποίηση βασικών αναγκών, μέχρι τα μεσαία κοινωνικά στρώματα που απαιτούσαν διαφάνεια, περισσότερη «δημοκρατία» κ.λπ.. Εντούτοις, στις σημερινές συνθήκες που έχει επιβάλλει παντού η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, όπως έχω γράψει επανειλημμένα, μόνο «λαϊκά μέτωπα για τον 21^ο αιώνα» που θα απαιτούσαν κοινωνική αλλά και εθνική απελευθέρωση, με βάση συγκροτημένα προγράμματα και στόχους ενάντια στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, θα μπορούσαν να αποτελέσουν τον καταλύτη για ριζικές κοινωνικές αλλαγές. Δηλαδή, αλλαγές που θα οδηγούσαν στη ρήξη με την παγκοσμιοποίηση και την οικονομική και πολιτική αυτοδυναμία των λαών, σε ένα νέο πραγματικό διεθνισμό, «από τα κάτω».

Οι εξεγέρσεις, επομένως, στις χώρες της Αραβικής «Άνοιξης» (Τυνησία, Αίγυπτος, Λιβύη, Συρία), είχαν συνήθως όλα τα παραπάνω χαρακτηριστικά, αλλά με ένα επί πλέον κρίσιμο χαρακτηριστικό: ότι σε μεγάλο βαθμό ήταν προσχεδιασμένες από την Υ/Ε. Όχι με την έννοια βέβαια ότι τα εκατομμύρια που κατέβηκαν στους δρόμους της Αιγύπτου και της Τυνησίας το έκαναν με ...εντολές των μυστικών υπηρεσιών της Υ/Ε, αλλά με την έννοια ότι η «νεολαία του Facebook» και οι ελεγχόμενες από την ίδια ελίτ ΜΚΟ έπαιξαν τον ρόλο καταλύτη για τις κοινωνικές εκρήξεις που σημειώθηκαν στον επιλεγέντα από την ίδια ελίτ χρόνο. Και αυτό, γιατί οι χώρες αυτές ήταν γνωστά ηφαίστεια έτοιμα να εκραγούν, μετά από δεκαετίες άγριας καταπίεσης σε συνδυασμό με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που επέβαλε η ενσωμάτωσή τους στη Νέα Διεθνή Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης..

Ο στόχος της Υ/Ε ήταν διπλός. Πρώτον, η αντικατάσταση των χρεοκοπημένων πελατειακών καθεστώτων στη Τυνησία και την Αίγυπτο από ένα είδος Ισλαμικού «εκδημοκρατισμού», στον οποίον πρωταγωνιστικό ρόλο θα έπαιζαν τα συντηρητικότερα στρώματα του πολιτικού Ισλάμ, με επί κεφαλής την γνωστή αντιδραστική οργάνωση Μουσουλμανική Αδελφότητα, στην άνδρωση της οποίας είχε παίξει αποφασιστικό ρόλο, ήδη από τον Μεσοπόλεμο, η δυτική αποικιοκρατία, με στόχο τα εθνικοαπελευθερωτικά και σοσιαλιστικά κινήματα στον Αραβικό κόσμο. Δεύτερον, η πολιτική και στρατιωτική «περικύκλωση» της Λιβύης και της Συρίας, με στόχο την συντριβή των εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων που στήριζαν τα μη πελατειακά καθεστώτα στις χώρες αυτές, το Μπααθικό καθεστώς στη Συρία και το Γκανταφικό καθεστώς στη Λιβύη.

Αυτή η αριστοτεχνικά στημένη «επιχείρηση», με την αποφασιστική βοήθεια των ελεγχόμενων διεθνών ΜΜΕ, αλλά και της εκφυλισμένης «Αριστεράς», κατάφερε να αποπροσανατολίσει εντελώς

την διεθνή κοινή γνώμη, με αποτέλεσμα ότι δεν οργανώθηκε η παραμικρή μαζική κινητοποίηση ενάντια στις σφαγές στη Λιβύη και τη Συρία. Και, μέχρι πριν λίγους μήνες είχε σημαντική επιτυχία. Έτσι, μετά από την οργανωμένη ψευδό-εξέγερση στη Λιβύη, ανετράπη το εκεί εθνικοαπελευθερωτικό καθεστώς. Παράλληλα, στη Τυνησία και την Αίγυπτο εγκαταστάθηκαν πελατειακά καθεστώτα της Υ/Ε, με επί κεφαλής την Μουσουλμανική Αδελφότητα, που συνέχιζαν να εφαρμόζουν «κανονικά» τις πολιτικές που επέβαλε η ενσωμάτωσή τους στη Νέα Τάξη. Στη Συρία, όμως, η ανάλογη με τη Λιβύη ψευδό-εξέγερση συγκαλύφθηκε κάτω από ένα ψευδό-εμφύλιο πόλεμο, όπου η ντόπια Μουσουλμανική Αδελφότητα, μαζί με τους εισαγόμενους τζιχάντις της Αλ Κάϊντα (που σήμερα ενδιαφέρεται μόνο για την εγκαθίδρυση χαλιφάτων!) και των μισθοφόρων των εγκληματικών καθεστώτων του Κόλπου, διεξάγουν την πιο εκτεταμένη ποτέ τρομοκρατική εκστρατεία, ενάντια στο λαϊκό απελευθερωτικό κίνημα που στηρίζει το Μπααθικό καθεστώς.

Όμως, η γιγάντια αυτή επιχείρηση άρχισε να αποτυγχάνει όταν τα λαϊκά στρώματα στις μεγάλες πόλεις της Αιγύπτου (σε αντίθεση με τα εξαθλιωμένα στρώματα στις επαρχίες όπου βασιλεύει ακόμη η αγραματοσύνη) κατάλαβαν τον ρόλο της Μουσουλμανικής Αδελφότητας και στράφηκαν εναντίον της, με αποτέλεσμα τις μαζικές διαδηλώσεις του περασμένου μήνα, που σήμαιναν ότι αυτή είχε χάσει και την οριακή πλειοψηφία που είχε κερδίσει στις τελευταίες εκλογές. Μολονότι σε αυτές τις διαδηλώσεις πάλι συμμετείχαν και μεσαία στρώματα που υποστήριζαν τα όργανα της Υ/Ε, όπως τον Ελ Μπαραντέι, τα αυθόρμητα αιτήματα από κάτω δεν ήταν απλώς τα αποπροσανατολιστικά αιτήματα «να φύγει ο δικτάτορας» (Μουμπάρακ, Μόρσι) αλλά έφθναν μέχρι να ζητούν κάποιο νέο είδος Νασσερισμού για εθνική και κοινωνική απελευθέρωση. Το ερώτημα επομένως που μπαίνει σήμερα είναι: μήπως οι ελεύθεροι σκοπευτές που, σύμφωνα με πολλές μαρτυρίες, πρωταγωνίστησαν στη χθεσινή σφαγή στο Κάιρο, είναι ανάλογοι των ελεύθερων σκοπευτών που ξεκίνησαν τον «εμφύλιο» στη Συρία (δηλαδή μισθοφόροι του Κόλπου, τζιχάντις κ.λπ.) με στόχο ένα νέο εμφύλιο στα πρότυπα του Συριακού, αυτή τη φορά στην Αίγυπτο;

Link: http://inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_08_18.html

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos>